

Στις άλλες σελίδες

- ΚΑΜΠΟΤΙΑ - ΒΙΕΤΝΑΜ
- ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΔΥΝΑΜΙΚΟ
- ΕΠΕΤΕΙΟΙ - ΑΦΙΕΡΩΜΑ
- ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ
- ΛΑΪΚΗ ΣΚΗΝΗ

Με ευκαιρία τις μαυρες επετείους η Σ. Ν. ΕΔΕΝ διακηρυσσει:

ΣΕ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ ΑΔΙΕΞΟΔΑ

Η ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΛΕΥΤΕΡΙΑ

Έχουν ήδη κλείσει τέσσερα χρόνια από το πραξικόπημα της 15ης του Ιουλίου 1974 και την Τουρκική εισβολή και ο αγώνας που θά πρεπε να διεξάγει ο Λαός μας δεν έχει ακόμα προγραμματιστεί γι' αυτό και το Κυπριακό πρόβλημα βρίσκεται σήμερα στην πιο κρίσιμη και επικίνδυνη του καμπή.

Ελάχιστα είναι εκείνα που έγιναν και πάρα πολλά εκείνα που θάπρεπε να γίνουν. Ωστόσο εκείνο που πρέπει περισσότερο να θαραίνει φορτικά τη συνείδηση κάθε άγνου και συνεπή αγωνιστή είναι το τί γίνεται σήμερα μέσα στις δοσμένες συνθήκες και τί προοπτικές δημιουργούνται για το αύριο.

Μέσα σ' αυτό το πνεύμα η Έκτελεστική Γραμματεία της Σοσιαλιστικής Νεολαίας ΕΔΕΝ κρίνει σκόπιμο ότι πρέπει να υπογραμμίσει για πολλοστή φορά ότι:

1ον. Η ανασύνταξη των δυνάμεων της αντίδρασης σε όλα τα επίπεδα δεν μπορεί να έρμηνευθεί διαφορετικά, παρά μόνο σαν φαινόμενο που εξελίσσεται φυσιολογικά, μέσα από τις διεξόδους, τις ευκαιρίες και τα κύρια πόστα που προσφέρονται προνομιακά στην ολιγαρχία του πλούτου από τις ύφιστάμενες πολιτικο-οικονομικές δομές, που τέσσερα χρόνια ύστερα από την εισβολή, εξακολουθούν να μην έχουν καμμία σχέση με τις πραγματικές ανάγκες του έθνικοαπελευθερωτικού μας αγώνα.

2ον. Η αδράνεια και η κενή συνθηματολογία που αποτελεί σήμερα το μάξιμουμ της απόδοσης μας εξουδετερώνει την αγωνιστικότητα του λαού και ταυτόχρονα όπλιζει τα χέρια της αντίδρασης με μια παραπλανητική αντισυνθηματολογία γύρω από την οποία η δεξιά προσπαθεί να συσπειρώσει και να συκρατήσει ένα σημαντικό ποσοστό του Κυπριακού λαού που δεν της ανήκει.

3ον. Δεν υπάρχει πιο ε-

πικίνδυνη πολιτική για το μέλλον της Κύπρου από εκείνη που τείνει συνειδητά ή άσυνειδητα να καθιερώνει την ολιγαρχία του πλούτου φορέα και έκφραση κάθε πολιτικο-οικονομικής δραστηριότητας μέσα σε συνθήκες έθνικοαπελευθερωτικής πάλης όπως μας τις κληροδότησε η Τουρκική εισβολή και το πραξικόπημα που την προκάλεσε.

4ον. Η πάλη για τη λευτεριά της Κύπρου θροιστεί ήδη μπροστά σε επικίνδυνα αδιέξοδα τα οποία θά ξεπεραστούν μόνο στο βαθμό που ο αγώνας θά γίνει πραγματικά υπόθεση του λαού της.

5ον. Η ενότητα που πρέπει να μπαίνει σαν προϋπόθεση επιτυχίας της μάχης που είναι υποχρεωμένος να δώσει ο Λαός μας, δεν μπορεί να χει κανένα πραχτικό αποτέλεσμα, αν δεν τοποθετηθεί πάνω σε μια σωστή και συγκεκριμένη θάση που θά επιτρέψει στις πιο συνεπείς και δοκιμασμένες αγωνιστικές δυνάμεις να αναλάβουν ουσιαστικές πρωτοβουλί-

ες και να περάσουν επικεφαλής του απελευθερωτικού μας αγώνα. Αυτό, για να γίνει κατορθωτό προϋποθέτει άμεση απαγκίστρωση από τη μέχρι τώρα λανθασμένη οικονομικοκοινωνική πολιτική που ακολούθησε μέχρι σήμερα και που δεν επέτρεψε ως τώρα τη στρατεύση των οικονομικών πόρων και του λαού στην έξυπνότητα του απελευθερωτικού μας αγώνα.

Η Έκτελεστική Γραμματεία της Σ.Ν. ΕΔΕΝ πιστεύει ότι οι πιο πάνω διαπιστώσεις συνθέτουν τα πιο χαρακτηριστικά δεδομένα που χαρακτηρίζουν την ιδιομορφία της σημερινής φάσης του α-

γώνα μας και που γι' αυτόν ακριβώς το λόγο μπορούν να καθορίσουν το πλαίσιο της αναζήτησης πρακτικών μέτρων για την πάρα πέρα προώθηση του.

Κάθε κίνηση ή έλιγμός έξω από αυτό το πλαίσιο και στην καλύτερη ακόμα περίπτωση, μόνο έπιβράδυνση και χρονικές αναστολές μπορεί να επιφέρει στα σχέδια και τις μονοϋβρες που προωθεί ο ιμπεριαλισμός και τα ντόπια προγεφυρώματά του για να μας υποτάξουν.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες η Σ.Ν. ΕΔΕΝ πιστεύει ότι θά πρέπει ο αγώνας χωρίς καμμία

άλλη χρονοτριβή να τοποθετηθεί και να κλιμακωθεί πάνω στη σωστή του θάση.

—Για να άφοπλίσουμε και να άπομονώσουμε την αντίδραση.

—Για να κτίσουμε ένα κοινό αντικατοχικό-αντιιμπεριαλιστικό μέτωπο με τους Τουρκοκυπρίους.

—Για να άπομακρύνουμε τον κίνδυνο μιας πραγματικής ή καμουφλαρισμένης διχοτόμησης.

—Για να κτίσουμε μια Κύπρο λευτερή, ανεξάρτητη, κυρίαρχη, έδαφικά άκέραιη και σοσιαλιστική.

ΙΟΥΛΗΣ 4 ΧΡΟΝΙΑ

Συμπληρώνονται ακριβώς τέσσερα χρόνια από την συνδυασμένη προσπάθεια των ιμπεριαλιστών και των πληρεξουσίων τους να συντρίψουν με την άμεση στρατιωτική βία την αντίσταση του λαού μας ενάντια σε κάθε μορφής υποδούλωση και να πνίξουν στο αίμα την θέληση του να ζήσει περήφανος και όρθιος.

Όμως δεν είναι εύκολο να εξαφανιστεί ένας λαός όσο μικρός κι αν είναι σε αριθμό, όσο κι αν τα τάνκς μπορούν με εύκολία να λυώσουν ανθρώπινα κορμιά, όσο κι αν τα βομβαρδιστικά μπορούν να ισοπεδώσουν ολόκληρα χωριά. Δεν είναι εύκολο, γιατί άλλο τόσο άτσαλώνεται η άπόφαση αυτών που άπομειναν, άλλο τόσο ριζωνόμαστε μέσα στη γη μας που ποτίσαμε με αίμα, ιδρώτα και δάκρυ, άλλο τόσο η μνήμη μας σταθεροποιείται στη γραμμή που χώρισε το λαό μας στα δυό, στη γη και τα σπίτια μας που τα χάσαμε και ο αυτούς που έβαψαν τα χέρια τους με το αίμα του λαού μας.

Σήμερα αυτή η στήλη δεν θά θεωρητολογήσει, ούτε θά σταθεί στην ψυχρή ανάλυση καταστάσεων και φαινομένων. Σήμερα θά σταθούμε νοερά πάνω από τα άκίνητα κορμιά των νεκρών μας συντρόφων που έπεσαν άφου άγωνίστηκαν με το όπλο στο χέρι, στο Καϊμακλί, το Προεδρικό, το έφεδρικό, τη Σολιά, τη Λεμεσό και την Πάφο, υπερασπίζοντας την Λευτεριά και την ανθρώπινη άξιοτητα. Θά σταθούμε πάνω από τα νεκρά κορ-

μιά εκείνων που έπεσαν στις άκτες της Κερύνειας, το Καρπάσι, την Άμμόχωστο και άλλου και πάνω από τους τάφους των τουρκοκυπρίων σύντροφων μας που άγωνίστηκαν και πέθαναν για την ίδια ύπόθεση της Λευτεριάς και θά ανανεώσουμε την παλιά ύπόσχεση. Πώς έμεις που άπομείναμε λίγοι ή πολλοί θά συνεχίσουμε την πορεία της αντίστασης που εκείνοι χάραξαν ανεξίτηλα με το αίμα τους, πώς θά κρατήσουμε πάντα ψηλά τη σημαία της άλήθειας και του σοσιαλισμού, πώς θά διακηρύσσουμε πάντα αυτό που πιστεύουμε σωστό όσο κι' αν προσπαθούν να φιμώσουν τη φωνή μας ή την σκέψη μας.

Σύντροφοι έσεις που πέσατε και μεις που άπομείναμε διαλέξατε ένα δύσκολο δρόμο, το δρόμο της άσυμφιλίωτης πάλης ενάντια στην καταπίεση και την έκμετάλλευση. Είναι πολλοί που ξεστράτισαν γιατί δεν άντεξαν ή γιατί άπο πριν σκόπευαν να ξεστράτισουν και έγιναν κήρυκες της συμφιλίωσης και της μισαλλοδοξίας. Είναι αυτοί που μας καλούν τώρα, χωρίς να κοκκινίζουν άπο ντροπή στην «όρθη πορεία».

Η άπάντηση μας είναι όχι, χίλιες φορές όχι. Δεν πρόκειται ποτέ να ξεστρατίσουμε, κι' άς βρυχόνται οι μισαλλόδοξοι κήρυκες. Πολλοί άπο μας θά πέσουν στα μισά του δρόμου, θά βρεθούν όμως άλλα χέρια να αρπάξουν την σημαία για να συνεχίσουν τον αγώνα και να τον φέρουν ως τον τελικό θρίαμβο: Την Λευτεριά και τον Σοσιαλισμό.

Η κατάσταση στη Καμποτία και η διενεξη με το Βιετναμ

Από τον Απρίλη του 1975, όποτε οι επαναστατικές δυνάμεις των Κμέρ Ρούζ ανάντρεψαν το καπιταλιστικό και καθυστερημένο καθεστώς στην Καμποτία, η χώρα επιδίωξε μια πολιτική απομόνωσης από τον υπόλοιπο κόσμο, με αποτέλεσμα την έλλειψη πληροφοριών για την πορεία του καθεστώτος που κατάλαβε την εξουσία. Οι πρόσφατες συγκρούσεις των Καμποτιανών στρατευμάτων με Βιετναμικές δυνάμεις στα σύνορα ανάμεσα στις δύο χώρες ξανάφεραν την Καμποτία στο προσκήνιο.

Είναι, βέβαια, πρόωρο το να επιχειρήσει κανείς μια ολοκληρωμένη ανάλυση των προσπαθειών των Κμέρ Ρούζ για το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της χώρας. Όπως και είναι πρόωρο το να εχτιμηθεί ή διένεξη με το Βιετναμ σε όλες της τις διαστάσεις. Γιατί και οι δύο πτυχές του θέματος συσκοτίζονται από έλλειψη πληροφοριών. Παρ' όλα αυτά, με βάση τα γνωστά δεδομένα, είναι δυνατή η διατύπωση ορισμένων προκαταρκτικών κρίσεων καθώς και η απόρριψη ορισμένων εξηγήσεων, που δυσχεύονται στη διεθνή κοινή γνώμη για σκοπούς προπαγάνδας, τόσο από τα ενδιαφερόμενα μέρη όσο και από τους ιμπεριαλιστές.

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ

Τα δυτικά παρακροίρα εδάφη, μετά την ήττα των αμερικανών ιμπεριαλιστών, παρουσιάζουν την κατάσταση στην Καμποτία σαν πολύ ασχημη. Αναφέρονται συνήθως στις οικονομικές δυσκολίες που αντιμετώπιζε η χώρα καθώς και στο πρόσφιλες τους θέμα «της καταπίεσης» από το καθεστώς «των δημοκρατικών διαδικασιών» και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Εκείνο που με συνέπεια αποφεύγουν να αναφέρουν είναι οι άμεσες καταστροφές που προκάλεσε στον τόπο η αμερικανική ιμπεριαλιστική επιδρομή. Σαν αποτέλεσμα συνειδητής πολιτικής οι αμερικανοί επιδρομείς βομβάρδισαν και σχεδόν κατέστρεψαν ολοκληρωτικά το ήδη ανεπαρκές σύστημα συγκοινωνιών και επικοινωνιών της χώρας. Σκότωσαν χιλιάδες ζώα για να καταστρέψουν τη κτηνοτροφία, βομβάρδισαν αγροτικές εγκαταστάσεις. Η ύπαιθρος είναι γεμάτη με τεράστιους κρατήρες που άφησαν οι βόμβες. Ο αγροτικός πληθυσμός ήταν υποχρεωμένος, για μεγάλα χρονικά διαστήματα να καταφεύγει σε υπόγεια χαρακώματα. Επειδή ο πόλεμος διεξάγονταν στην ύπαιθρο, σημαντικό μέρος του πληθυσμού κατάφυγε στις πόλεις, και ειδικότερα στην πρωτεύουσα, την Πνόμ-Πέχ, για να πικνωθεί τις φάλαγγες των ανέργων και να επεκταίνει τις συνολικές των τραγλιών. Με λίγα λόγια ο πόλεμος αποδιάρθρωσε πλήρως την ήδη καθυστερημένη Καμποτιανή οικονομία. Δεν είναι, λοιπόν, καθόλου παράξενο το ότι σήμερα η οικονομία αντιμετώπιζει σοβαρά προβλήματα.

Η ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ

Η χώρα κυβερνιέται σήμερα από ένα καθεστώς με έντονο εθνικιστικό και αγροτικό προανατολικό. Ιδεολογικά βρίσκεται πιο κοντά στο Μασίμο, και διατηρεί αρκετά καλές σχέσεις με την Κίνα. Η οικονομία αντιμετώπιζει σοβαρά προβλήματα και βρίσκεται ακόμα σε προκαπιταλιστικά στάδια.

Ν ήγεςία του κινήματος που νίκησε τους ιμπεριαλιστές και έδιωξε από την εξουσία την πραχτορική κυβέρνηση του Λόν Νόλ, μαζί με τον αγροτικό της προανατολικό διατηρεί μια απέχθεια απέναντι στα αστικά κέντρα. Έτσι η μαρξιστική τοποθέτηση των Κμέρ Ρούζ αποχτά ένα ιδιαίτερο περιεχόμενο, μια που βασίζεται συνειδητά στον αγρότη — και όχι στην εργατική τάξη. Τουτό δεν είναι παράξενο μέσα στα πλαίσια του Τρίτου Κόσμου. Το προλεταριάτο είναι στην Καμποτία πολύ μικρό και δεν είναι σε θέση να στηρίξει την επανάσταση, ιδιαίτερα σε μια χώρα που επιδιώκει την απομόνωση. Από την άλλη η πίστη στην αγροτική ζωή μπορεί εύκολα να συμβιβαστεί με τον εθνικισμό γιατί η αγροτική ζωή είναι ο παραδοσιακός τρόπος ζωής της χώρας. Έτσι ακούεται το γνωστό επιχείρημα πως οι αγρότες δεν έχουν μολυνθεί από τη ξένη επιρροή που τη βρίσκει κανείς έντονη στις πόλεις.

Τούτο το θεωρητικό πλαίσιο μέσα στο οποίο κινείται ιδεολογικά η ήγεςία του κινήματος, εξηγεί σε κάποιο τουλάχιστο βαθμό και τη θίαη εκκένωση της Πνόμ-Πέχ μετά τη νίκη του κινήματος. Τα τρία εκατομμύρια άτομα που κατοικούσαν στην πρωτεύουσα διατάχθηκαν να εκκενώσουν την πόλη και μεταφέρθηκαν στην ύπαιθρο. Φυσικά πρέπει να αναφερθεί πως οι πιο πολλοί από τους κατοίκους της Πνόμ-Πέχ ήταν αγρότες πρόσφυγες που κατέφυγαν εκεί για να αποφύγουν τους αμερικανικούς βομβαρδισμούς.

Στο πλαίσιο τούτης της απόφασης για την εκκένωση της Πνόμ Πέχ δικαιολογείται ο ένα βαθμό από την οικονομική κατάσταση στην οποία είχε περάσει η χώρα. Ένώ ο πληθυσμός αντιμετώπιζε τον κίνδυνο της πείνας, η ύπαιθρος αντιμετώπιζε έλλειψη εργατικών χεριών για το μάζωμα της σιτοειδούς του ρυζιού. Όμως, τούτη η πραχτική ανάγκη δεν εξηγεί πλήρως την

ένεργεια του καθεστώτος. Γιατί η πόλη εκκενώθηκε πλήρως — ακόμα και γέροι και άρρωστοι υποχρεώθηκαν να φύγουν — και από τότε δεν ξανακατοικήθηκε. Η τεράστια έχταση και η ταχύτητα με την οποία πραγματοποιήθηκε η εκκένωση μπορεί να θρει εξήγηση μόνο στους ιδεολογικούς προσανατολισμούς του Καμποτιανού Κομμουνιστικού Κόμματος στους οποίους έχουμε αναφερθεί πιο πάνω. Από την άλλη, διάφορες δηλώσεις που προέρχονται από την ήγεςία του κόμματος επιβεβαιώνουν τούτη τη θέση. Ο πρωθυπουργός Πόλ Πότ δήλωσε τον Οκτώβριο του 1977 στο Πενίνο, πως η Πνόμ Πέχ είχε γίνει «κέντρο δραστηριοτήτων των ταξικών εχθρών» και πως η απόφαση για την εκκένωση της είχε παρθεί πριν ακόμα το κίνημα νικήσει. Με τούτο τον τρόπο, συνέχισε, αποφεύγεται η πιθανότητα να ξαναποχτήσει ο εχθρός βάση στη χώρα. Άλλες ανάλογες δηλώσεις αναφέρονται στην ανήθικη ζωή της πόλης που έπρεπε να ξεκαθαριστεί.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΧΩΡΑ

Όπως είπαμε πιο πάνω, η οικονομία αντιμετώπιζει, όπως είναι φυσικό, προβλήματα. Δυστικές πηγές παρουσιάζουν τη χώρα πως βρίσκεται στα πρόθυρα της κατάρρευσης, ύστερα από την αποτυχία, έπως ισχυρίζονται, της κυβέρνησης να ανασηκροτήσει την οικονομία. Σίγουρα τούτη η εκτίμηση είναι υπερβολική. Ο κίνδυνος της πείνας που απειλούσε τη χώρα έχει αποσοβηθεί. Όμως το θιστικό επίπεδο του λαού είναι ακόμα πολύ χαμηλό. Σε κάποιο βαθμό τούτο οφείλεται στην οικονομική απομόνωση της χώρας. Τελευταία, όμως, η Καμποτία φαίνεται διατεθειμένη να επιδοθεί σε ένα μικρό τουλάχιστο βαθμό σε εμπιστικές πιάσεις με άλλες γώρες. Τούτο είναι ένδειξη πως η οικονομική πολιτική αποχτά περισσότερο ρεαλισμό και πως η οικονομία μπαίνει σε πιο εμάλη πορεία.

Η οικονομική πολιτική δίνει έμφαση στην αγροτική ανάπτυξη και στην επανοικοδόμηση του άρδευτικού συστήματος που κατέστρεψαν οι αμερικανικοί βομβαρδισμοί. Βασική μονάδα της οικονομικής ζωής είναι ο αγροτικός συνεταιρισμός. Η έλαφρά διμηχανία που υπάρχει βασίζεται και εκείνη στην αγροτική παραγωγή. Δεν υπάρχουν πιο συγκεκριμένες πληροφορίες για τα σχέδια ανάπτυξης του καθεστώτος, όμως χωρίς αμφιβολία η χώρα θ' αντιμετώπισει πολλά προβλήματα πριν μπει σε μια εμάλη πορεία ανάπτυξης. Ορισμένες ένδειξεις δείχνουν πως η οικονομική πολιτική χαρακτηρίζεται από εξωφρενισμούς που μακροπρόθεσμα θά παραλάφουν στην οικονομία. Τα σχολεία μέσης εκπαίδευσης και τα πανεπιστήμια είναι κλειστά, με το δικαιολογητικό πως η καλύτερη εκπαίδευση είναι η δουλειά στα χωράφια και τα εργοστάσια, ε-

που γίνονται και ιδεολογικά μαθήματα.

Άλλες πληροφορίες μιλούν για έντονη πολιτική τρομοκρατία από μέρους των αρχών την οποία συνδέουν με τα οικονομικά προβλήματα της χώρας. Οι πληροφορίες τούτες δεν είναι συγκεκριμένες και, αν και είναι γεγονός η έλλειψη πολιτικής δημοκρατίας, ωστόσο δεν πρέπει να παραβλέπεται το γεγονός ότι μια επαναστατική κυβέρνηση είναι υποχρεωμένη να πάρει ορισμένα σκληρά μέτρα για να αντιμετωπίσει εξωτερικούς και εσωτερικούς εχθρούς αλλά και για να θγάλει τη χώρα από

τις συνθήκες αποδιοργάνωσης που δημιουργεί η θίαη μεταλλαγή της εξουσίας. Και οι συνθήκες τούτες ήταν ιδιαίτερα άσχημες στην περίπτωση της Καμποτίας.

Η διακυβέρνηση της χώρας βρίσκεται στα χέρια του Κομμουνιστικού Κόμματος και η ήγεςία φαίνεται να είναι συλλογική από μια ομάδα ατόμων. Όπως ανέφεραν Γιουγκοσλάβοι δημοσιογράφοι που επισκέφθηκαν τη χώρα, το Κ.Κ. θρα με μεγάλη μυστικότητα, σε σημείο που τηρείται μυστικό και το πως είναι μέλος του κόμματος. Υπολογίζεται πως η χώρα διοικείται από μια ομάδα γύρω στα 10 άτομα που αποτελούν την κομματική ήγεςία. Τον Απρίλη του 1977, διάφορες πηγές αναφέρουν, ξέσπασε ένα κίνημα μέσα στο Κ.Κ. και το στρατό ενάντια στην ήγεςία. Το κίνημα που απέτυχε αποδόθηκε από την κυβέρνηση σε βιετναμέζικες ενέργειες, και σαν αποτέλεσμα έγιναν εκκαθαρίσεις στο κόμμα και πό στρατό με στόχους θόλους τους υποπτοτες για φιλοβιετναμέζικα αισθήματα. Περισσότερα όμως δεν είναι γνωστά. Είναι πιθανό πως η έλη ιστορία ήταν πρόσχημα για να εκκαθαριστούν διάφοροι διαφωνούντες.

Η ΔΙΕΝΕΞΗ ΜΕ ΤΟ ΒΙΕΤ-ΝΑΜ

Το τέλος του 1977 η Καμποτιανή κυβέρνηση ανακοίνωσε δικαιοτή διπλωματικών σχέσεων με το Βιετνάμ. Αίτια ήταν οι μεθοριακές συγκρούσεις Καμποτιανών και Βιετναμικών δυνάμεων που σκοταδικά γινότουσαν από το 1975 και συνεχίζονται με πιο μεγάλη ένταση, τελευταία.

Μερικοί αποοδίδουν τη διένεξη σε μεθοριακές διαφορές που χρονολογούνται από την προανατολική περίοδο. Τούτη η άποψη προέρχεται από τη Δύση και χρησιμοποιείται με έντονα προπαγανδιστικό χρώ-

μα ενάντια στο σοσιαλισμό. Αν και η άποψη τούτη έχει κάποια βάση δεδομένη της ισχυρής εθνικιστικής ιδεολογικής βάσης, ιδιαίτερα του Καμποτιανού καθεστώτος, εν τούτοις παραγνωρίζει άλλους σοβαρούς παράγοντες και υπεραπλοποιεί τα πράγματα. Έξ άλλου καμμά από τις ενδιαφερόμενες πλευρές δεν τοποθέτησε έτσι το θέμα.

Άλλοι εντάσσουν τη διένεξη μέσα στα πλαίσια των Σινο-σοβιετικών διαφορών, δεδομένου ότι η Καμποτία διατηρεί φιλικές σχέσεις με την Κίνα. Όμως, είναι γεγονός πως η Κίνα προσπάθησε να αποτρέψει τους Καμποτιανούς από το να κλιμακώσουν ένα πόλεμο στην περιοχή, ίσως γιατί γνωρίζουν πως το στρατιωτικά ισχυρότερο Βιετνάμ θά κέρδιζε τον πόλεμο πολύ εύκολα.

Το Βιετνάμ κατηγορεί τους Κμέρ Ρούζ πως επιδίδονται σε προκλησεις για να στρέψουν την προσοχή του Καμποτιανού λαού σε άλλες κατευθύνσεις από τα τεράστια εσωτερικά προβλήματα που άδυνατούν να επιλύσουν. Η Καμποτία από την πλευρά της κατηγορεί το Βιετνάμ πως επιδιώκει τη δημιουργία μιας Ίνδοκινέζικης συνομοσπονδίας κάτω από τον έλεγχο του ίδιου.

Πρέπει, όμως, να αναφερθεί πως τα δυο κινήματα, πριν ακόμα νικήσουν τον ιμπεριαλισμό, είχαν προβλήματα στις σχέσεις τους, παρόλο που σε διάφορα χρονικά διαστήματα είχαν συνεργασία. Οι Κμέρ Ρούζ υποστηρίζουν πως οι Βιετναμέζοι δεν υποστήριξαν σθεναρά την υπόθεση τους κατά τη διάρκεια του αγώνα, πως, για λόγους ταχικότητας, τους συμβούλευαν να διαλύσουν το ένοπλο κίνημα και να μπουν κάτω από την ήγεςία του Πολίγκηπα Σιχανούκ, πως το 1973 τους πίεζαν να συνμιλήσουν με τους αμερικανούς και πως όταν δεν υπάκουσαν τους περιόρισαν τις προμήθειες όπλων. Φυσικά, όλες αυτές οι κατηγορίες πιθανόν να μη ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα και η είκόνα δεν είναι ακόμα καθαρή. Όμως, το γεγονός παραμένει πως υπήρχαν προβλήματα συνεννόησης ανάμεσα στα δυο κινήματα, που πιθανότατα απέσοσαν από διαφορετική θεώρηση της ταχικότητας και ίσως ευρύτερων προσανατολισμών.

Οι λεπτομέρειες της διαμάχης δεν είναι γνωστές και για τούτο είναι δύσκολη η έναλυση της κατάστασης. Το γεγονός, όμως, είναι πως το Βιετνάμ αν και στρατιωτικά πολύ πιο ισχυρό, απέφυγε να κλιμακώσει τη διαμάχη σε πόλεμο. Παρά το ότι η έκβαση είναι ακόμα δύσκολο να προβλεφθεί. Η διαμάχη ανάμεσα στις δυο γώρες δεν είναι παράξενη. Σχετίζεται με τη φύση τέτοιου είδους τριτοκοσμικών καθεστώτων όπου ο εθνικισμός συνυπάρχει με τη σοσιαλιστική προοπτική. Στο βαθμό που η σοσιαλιστική προοπτική θά επικρατήσει πάνω σε πιο στερεή βάση ο εθνικισμός θά διαλύεται. Γιατί οι λαοί των δυο χωρών δεν έχουν καμμά πραχτική διαφορά μεταξύ τους.

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΚΑΙ ΣΥΝΟΜΙΛΗΤΗΣ

Η ΙΛΑΡΟΤΡΑΓΙΚΗ διαμάχη Κυπριανού - Παπαδοπούλου για το θέμα του χειρισμού του κυπριακού είναι ένδειξη της αδυναμίας του οποίου έχει οδηγήσει την Κύπρο και τον αγώνα της ή προσπάθεια λύσης του προβλήματος με διπλωματικές μεθόδους. Έτσι από τη μία ο Τάσος Παπαδόπουλος αγωνίζεται να αποδεσμεύσει τον εαυτό του από την πολιτική της Κυβέρνησης ελπίζοντας πως στη συνείδηση του λαού θα φανεί σαν ο «λογικός» άνθρωπος που δεν τον άκουσαν. Από την άλλη η Κυβέρνηση εμφανίζεται απόλυτα δειλή και ανίκανη να απαλλαχτεί από ένα άνθρωπο που άνοιχτα διαφωνεί με την πολιτική της, ή τουλάχιστον την διακηρυγμένη πολιτική του Προέδρου της. Ωστόσο η αντίφαση που φαίνεται να υπάρχει με την έκπρωση της Κυβέρνησης από ένα άνθρωπο που δεν συμφωνεί μαζί της είναι για την ώρα τουλάχιστον δυνατή να συνεχιστεί να υπάρχει. Γιατί στην ουσία ούτε ο Τάσος Παπαδόπουλος ούτε η Κυβέρνηση είναι σε θέση να προσφέρουν διέξοδο: η μυστική διπλωματία για να δώσει αποτελέσματα χρειάζεται ανταπόκριση. Και η Τουρκία δεν έχει κανένα λόγο να κάμει οποιαδήποτε υποχώρηση.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΝΑΤΑΡΑΧΗ ΚΑΙ ΣΥΝΟΜΟΣΙΕΣ

ΜΕΤΑ τις εκτιμήσεις των κεφαλαιοκρατών για «εργατική ειρήνη», και ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας έρριξε το βάρος του ενάντια στις εργατικές διεκδικήσεις. Μιλώντας στο συνέδριο της ΝΕΔΗΚ την περασμένη Κυριακή ούτε λίγο ούτε πολύ προειδοποίησε για συνωμοσίες που θα προκαλέσουν εργατικές διαμάχες και θα πλήξουν τον αγώνα. Όμως η εργατική αναταραχή δεν είναι ούτε αποτέλεσμα συνωμοσιών ούτε κάτι που είναι άσχετο με τις σημερινές συνθήκες στην Κυπριακή κοινωνία. Η εργατική αναταραχή είναι αναγκαίο φαινόμενο που προκαλείται από την πολιτική της Κυβέρνησης και την κοινωνική ανισότητα που προάγει. Το περιθώριο «οικονομικό θαύμα» που άφησε τεράστια κέρδη σε μία μικρή μειοψηφία άφησε την εργατική τάξη στην ίδια αθλιότητα. Οι Κύπριοι εργαζόμενοι δεν είναι πια διατεθειμένοι να κάμνουν θυσίες στο όνομα ενός αγώνα που δεν γίνεται για να μπορούν οι λίγοι να πλουτίζουν. Αναπόφευκτα θα διεκδικήσουν το μερτικό τους από το «θαύμα».

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟΚΡΑΤΙΚΟΙ ΚΥΚΛΟΙ

ΣΤΟ συνέδριο της ΠΑΣΥΔΥ ο Γ. Γ. της οργάνωσης κ. Ιακώβου ανέφερε ανάμεσα σε άλλα: «Το υπουργείο Οικονομικών μας έδωσε πρόσφατα μία μακροσκελή ανακοίνωση σχετικά με τη φορολογία του εισοδήματος, η οποία όμως, από το ύψος και το περιεχόμενο της έδειχνε ότι προερχόταν από κεφαλαιοκρατικούς κύκλους και όχι από την Κυβέρνηση. Παρ' όλα όσα αναφέρονται στην ανακοίνωση, η πραγματικότητα γύρω μας αποδεικνύει το αντίθετο. Πολλές είναι οι περιπτώσεις εκείνων που κάθε χρόνο αποκτούν και νέες περιουσίες και πολυτελή αυτοκίνητα ενώ οι φορολογικές τους δηλώσεις παρουσιάζονται χαμηλότερες από εκείνες του μέσου μισθού ή είναι και ανύπαρκτες καμιά φορά».

Το μόνο που έχουμε να προσθέσουμε είναι ότι μια Κυβέρνηση είναι ο εκφραστής της άρουσας τάξης. Δεν μας εκπλήσσει λοιπόν το γεγονός πως σε ένα καπιταλιστικό σύστημα οι ανακοινώσεις ενός υπουργείου δεν διαφέρουν από τις θέσεις «κεφαλαιοκρατικών κύκλων».

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΚΑΙ

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ

ΤΗΝ ΣΟΣ. ΕΚΦΡΑΣΗ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΕΙΨΗ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΥΝΑΜΙΚΟΥ

Γίνεται θόρυβος σήμερα γύρω από το θέμα της έλλειψης εργατικού δυναμικού στην οικονομία. Έγινε μάλιστα, πρόσφατα, και μία συνεδρίαση, κάτω από την προεδρία του κ. Αλέκου Μιχαηλίδη, στην οποία έλαβαν μέρος εργοδότες και συντεχνίες, για να συζητηθούν τρόποι για την επίλυση του προβλήματος αυτού. Η Π.Ε.Ο. και η Σ.Ε.Κ. σε ξεχωριστές ανακοινώσεις που δόθηκαν μετά από την συνεδρίαση, συμφωνούν πάνω σε μία σειρά εισηγήσεων σχετικά με την επίλυση του προβλήματος.

Τι ακριβώς είναι όμως αυτό το πρόβλημα της έλλειψης εργατικού δυναμικού, πια η πραγματική του μορφή και ποιους τομείς επηρεάζει;

Εμείς δεν πιστεύουμε πως υπάρχει γενική έλλειψη εργατικού δυναμικού στην οικονομία όπως προσαθούν να παρουσιάσουν ώρισμένοι. Υπάρχουν στοιχεία που δείχνουν, πως σε πολλούς τομείς της οικονομίας υπάρχει υποαπασχόληση και πως μάλιστα σε άλλους τομείς ακόμα και ανεργία (π.χ. άνεργοι επιστήμονες). Έλλειψη εργατικού δυναμικού παρατηρείται ουσιαστικά μόνο στον τομέα των οικοδομών. Σε αυτό τον τομέα πράγματι υπάρχει μία έλλειψη τεχνιτών που οφείλεται στο γεγονός πως μετά από την εισβολή χιλιάδες τεχνίτες έφυγαν για το εξωτερικό και σήμερα, με την επαναδραστηριοποίηση του οικοδομικού τομέα, η ζήτηση για τεχνίτες υπερβαίνει την προσφορά. Στον οικοδομικό τομέα δεν παρατηρείται σοβαρή έλλειψη μη ειδικευμένου εργατικού δυναμικού, επειδή τα ημερομίσθια για μη ειδικευμένους εργάτες είναι σχετικά ψηλά

για να προσφέρουν την εργασία τους στον τομέα αυτό με τα χαμηλά μεροκάματα και τις κακές συνθήκες που υπάρχουν.

Είναι οι βιομήχανοι βασικά που φωνάζουν για την έλλειψη εργατικού δυναμικού και που απαιτούν από την κυβέρνηση και τις συντεχνίες την εξεύρεση τρόπου για να προμηθευτούν με φτηνό

Απαραδεχτή η συντεχνιακή εισηγηση για υπερωριακή εργασία

εργατικό δυναμικό. Οι βιομήχανοι βρίσκονται σήμερα σε αδιέξοδο πράγματι. Η βιομηχανία της Κύπρου βρίσκεται σήμερα σε αδιέξοδο πράγματι.

Η κυπριακή βιομηχανία βασίζεται σε μεθόδους έντακτης χειρονακτικής εργασίας που χρησιμοποιήθηκαν μετά από την εισβολή λόγω της ύπαρξης άφθονου και φτηνού εργατικού δυναμικού. Στα τελευταία τρία χρόνια, κύπριοι βιομήχανοι έχουν κερδίσει τεράστια ποσά παράγοντας προϊόντα με χαμηλά κόστη παραγωγής με την χρήση φτηνού εργατικού δυναμικού σε συνδυασμό με χαμηλές κεφα-

γοуро εάν τα κέρδη θα είναι εξίσου ψηλά και γρήγορα με αυτά που βγαίνουν με τους σημερινούς τρόπους παραγωγής. Οι βιομήχανοι είναι σε σοβαρό, γι αυτούς αδιέξοδο. Γι αυτό και φωνάζουν για το πρόβλημα έλλειψης φτηνού εργατικού δυναμικού.

Η Κύπρος σήμερα έχει το εργατικό δυναμικό, ειδικευμένο και μη, για να εξασφαλίσει, μία πιο δίκαια και ισορροπημένη οικονομική ανάπτυξη. Εάν λάβουμε υπόψη, αυτούς που βρίσκονται στο εξωτερικό και το επιστημονικό δυναμικό που υπάρχει, οι προοπτικές είναι τεράστιες. Ο ιδιωτικός τομέας όμως δεν πρέπει να καθορίζει όπως γίνεται σήμερα, την α-

νάπτυξη της οικονομίας. Σήμερα υπάρχει ανισόρροπη οικονομική ανάπτυξη με «έλλειψεις» σε όρισμένους τομείς και ανεργία σε άλλους. Μόνο εάν το κράτος επεμβεί δυναμικά στην οικονομία οργανώνοντας την παραγωγή πάνω σε μια πιο ορθολογιστική βάση με κριτήριο το καλό του συνόλου, θα μπορέσει η οικονομία να απορροφήσει σωστά το εργατικό δυναμικό του τύπου εξασφαλίζοντας για κάθε ένα την ποιότητα ζωής που είναι το δικαίωμα του.

Οι εισηγήσεις των συντεχνιών πάνω στο θέμα της έλλειψης εργατικού δυναμικού, μας αφήνουν

Την έλλειψη προκαλεί η απροθυμία για εργασία λόγω των φτηνών μεροκαματων

σε σχέση με άλλους τομείς.

Στην βιομηχανία, η έλλειψη εργατικού δυναμικού οφείλεται αποκλειστικά στο γεγονός πως τα ημερομίσθια και οι συνθήκες εργασίας είναι τέτοια που προκαλούν απροθυμία εκ μέρους εργατών ανέργων και εργατών υποαπασχολούμενων εργατών σε άλλους τομείς να προσφέρουν την εργασία τους στον τομέα αυτό. Η έλλειψη εργατών στην μεταποίηση δεν είναι ένδειξη γενικής έλλειψης εργατικού δυναμικού στην οικονομία, είναι ένδειξη της απροθυμίας εργατών και έρ-

λαιουχικές επενδύσεις. Σήμερα η πηγή αυτού του εργατικού δυναμικού έχει στερέψει. Δεν είναι διατεθειμένοι οι βιομήχανοι να αυξήσουν τις απολαβές των εργατών για να έλκύσουν εργάτες να προσφέρουν την εργασία τους στη βιομηχανία. Αυτό θα σημαίνει χαμηλότερα κέρδη και πιθανόν πιο ψηλές τιμές προϊόντων σε σχέση με προϊόντα ξένης προελεύσεως. Ούτε είναι διαθέσιμοι οι βιομήχανοι να κάνουν καινούργιες και μεγάλες επενδύσεις σε μοντέρνους και πιο παραγωγικούς μεθόδους παραγωγής. Κάνοντας αυτό δεν είναι σί-

με αρκετές επιφυλάξεις. Η εισηγηση που υποστηρίζεται από την ΠΕΟ και την ΣΕΚ για την εισαγωγή αναγκαστικής υπερωριακής εργασίας είναι ιδιαίτερα ανησυχητική και απαράδεκτη προερχόμενη από συνδικαλιστικές οργανώσεις και κάτω από τέσ σημερινές συνθήκες. Οι συντεχνίες έχουν καθήκον να υποστηρίξουν και να προστατεύσουν την εργατική τάξη, κι αυτή η προσπάθεια των βιομηχανιών για την εξασφάλιση εργατικού δυναμικού πρέπει να καταπολεμηθεί με σωστά συνδικαλιστικά αίτηματα και εισηγήσεις.

ΙΟΥΛΗΣ '74 - ΙΟΥΛΗΣ '78

4 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ - ΕΙΣΒΟΛΗ

Δρ. Βασος Λυσσαριδης :

«να εφαρμοστεί πρακτικά η λαϊκή πολιτοφυλακή με δημοκρατική ηγεσία και λαϊκό έλεγχο»

Τέσσερα χρόνια ύστερα από το πραξικόπημα η ξένη συνωμοσία συνεχίζεται, τα εσωτερικά προγεφυρώματα αναβιώνουν, ο ένοπλος φασισμός αναδιοργανώνεται, οι ηθικές αξίες παραμένουν δυστυχώς αναστραμμένες. Δεν έχει αξιοποιηθεί το αγωνιστικό δυναμικό με το τρόπο που θα έπρεπε να αξιοποιηθεί, ο κρατικός μηχανισμός σε αρκετές περιπτώσεις είναι διαβρωμένος. Οι πρωταγωνιστές του πραξικοπήματος παραμένουν ελεύθεροι και έτσι δημιουργείται το περίεργο φαινόμενο ότι η κάθαρση στρέφεται προς δευτερεύοντες παράγοντες, που βοήθησαν τους πρωταγωνιστές του πραξικοπήματος, όταν αυτοί παραμένουν ανενδίκαιτοι και μάλιστα μερικοί από αυτούς, ασκούν επάγγελμα το οποίο σχετίζεται με τη δικαιοσύνη.

Οι κίνδυνοι αυξάνονται, πιστεύω ότι υπάρχει μια πολιτικοστρατιωτική επιθετική πολιτική από τους εχθρούς της Κύπρου με τον Κάρτερ ανοικτά για να βοηθήσει την Τουρκική πολιτική και να απείλα την Ελλάδα ότι για όλα τα ενδεχόμενα υπάρχουν αμερικανικά σχέδια για την αντιμετώπιση τους, που σημαίνει έμμεση απειλή, ότι αν οι προοδευτικές δυνάμεις σταθούν εμπόδιο στα μεταποικιακά σχέδια της Αμερικής, η Αμερική θα προβεί σε ενέργειες ενδοελληνικά σε βάρος του ελληνικού λαού για να ματαιώσει τα εμπόδια των μεταποικιακών σχεδίων. Η Τουρκία ενισχύεται και από την Αμερική και από την Ε.Ο.Κ. εις την επιθετική της πολιτική.

Εσωτερικά για πρώτη φορά όλης παραδόξως και χωρίς λόγο γίνεται αναβίωση ορισμένων βρικολακισμένων καταστάσεων, δηλαδή, ποια ήταν η σκοπιμότητά του να επανέλθει το θέμα του διαλόγου στο προσκήνιο, όταν ο ίδιος ο Βάλτζαϊμ θεωρεί το διάλογο νεκρό, λόγω της τουρκικής αδιαισθησίας. Κανένας δεν λέει ότι εάν η Τουρκία επανυποβάλει προτάσεις μέσα στα πλαίσια του οργανισμού Ηνωμένων Εθνών δεν είμαστε έτοιμοι να παρακαθίσουμε σε συνομιλίες. Αλλά πού είναι το ελάτριο του να προβάλλεται αυτή η στιγμή η αναγκαίοιτης ενός νεκρού διαλόγου;

Δεύτερο, γιατί προβάλλονται οι προτάσεις οι οποίες απορρίφθηκαν από την Τουρκία κατά το πλέον κατηγορηματικό τρόπο και μάλιστα με αντιπροτάσεις που

ουσιαστικά θίγουν την αξιοπρέπεια αυτού του λαού; Πού είναι το νόημα του να προβάλλονται προτάσεις που έγιναν με στόχο την εξεύρεση λύσης εφ' όσον και η Τουρκία θα είχε υποβάλει δικές της προτάσεις μέσα σε ανάλογα πλαίσια, να προβάλλονται αυτή τη στιγμή ως λάβαρο ενός αγώνα, όταν προετοιμαζόμαστε για να καταφύγουμε στον οργανισμό Ηνωμένων Εθνών και να ζητήσουμε τη λήψη μέτρων από την Τουρκία. Αν πάμε στο ΟΗΕ και οι ίδιοι παραδεχόμαστε ότι ο διάλογος πρέπει να συνεχιστεί, οι ίδιοι παραδεχόμαστε ότι πρέπει να επανέλθουμε σε προτάσεις και αντιπροτάσεις, αντι της λήψης μέτρων εναντίον της Τουρκίας, ουσιαστικά είναι περιττό να πάμε γιατί εκ των προτέρων οι ίδιοι έχουμε υπονομεύσει την προσφυγή μας στον Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών.

Γι' αυτό θα πρέπει καθαρά μπροστά στο λαό να μπει αυτό το θέμα ότι άλλο τακτική και άλλο πρόγραμμα, προγραμμα του κυπριακού λαού είναι η λευτερία, η εφαρμογή των ψηφισμάτων του ΟΗΕ, η αποχώρηση των ξένων στατευμάτων, η επάνοδος όλων των προσφύγων, η ενιαία οικονομική οντότητα, ανεξαρτησία, αδέσμευτο της πολιτικής, αποστρατικοποίηση.

Άλλο, είναι οι μέθοδοι που θα φτάσουμε ά αυτο το στόχο. Λάβαρο του αγώνα αυτού είναι: Για να το πετύχουμε θα πρέπει να πάμε στον Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών με αυτο το δυναμισμό. Πρέπει η εξωτερική μας πολιτική να αξιοποιήσει τις συμμαχίες που στηρίζονται πάνω στην σύμπτωση εθνικών συμφερόντων προς αυτή την κατεύθυνση, θα πρέπει να κινητοποιήσουμε τον ελληνικό λαό του οποίου οι κίνδυνοι αυξάνονται λόγω της Αμερικανοτουρκικής επιθετικής δραστηριότητας στη περιοχή, να δώσουμε το πρόβλημα μας με το Μεσανατολικό που είναι απόλυτα δεμένο, δεδομένου ότι οι ξένοι μας θέλουν σαν ορμητήριο για τους πλουτοπαραγωγικούς πόρους των Αράβων και τις συγκοινωνιακές δυνατότητες της περιοχής. Και κυρίως να κινητοποιήσουμε το λαό και είναι μια καιρούς να εφαρμοστεί πρακτικά η λαϊκή πολιτοφυλακή με δημοκρατική ηγεσία και λαϊκό έλεγχο.

Να αξιοποιηθούν σωστά οι οικονομικοί πόροι ούτως ώστε να χρησιμοποιηθούν και για τον αγώνα και για το σύνολο του λαού και είναι η μόνη μέθοδος των σωστων δραστηριων κοινωνικο-οικονομικών μέτρων, μέσα ά ένα καπιταλιστικό σύστημα, που θα αποτρέψει ακόμα και εκείνους που τυχόν θα θέλουν να εκμεταλλευτούν μια κατάσταση εχθρούς του αγώνα. Αλλά δεν είναι με τις υποχωρήσεις της εργατικής τάξης που είναι δυνατό να αποφευχθεί μια αναμέτρηση πάνω ά αυτο τον τομέα αλλά με ορισμένα μέτρα, που να ανακουφίζουν τα εργατοαγροτικά, και τα οποία είναι απαραί-

τητα και για λόγους πατριωτικούς.

Εμείς πιστεύουμε ότι ο δρόμος θα είναι μακρός, ότι αυτής της μορφής τα εμπόδια θα παραβάλλονται είτε από συνειδητούς εχθρούς είτε από ανοήτους παρασυρμένους και δεν θα ξεχάσουμε, όπως και τότε οι διάφορες πλευρές παρασύρθηκαν στα συνθήματα της βίας και της αντιβίας και επέτρεψαν στο φασισμό ανενδίκαιτα να κάνει τη δουλειά του διότι τάχα υπήρχε η βία των δυο πλευρών. Ανάλογα συνθήματα ξαναεμφανίζονται και πάλι στο προσκήνιο με στόχο να συγκληθώσουν τη δραστηριότητα του φασισμού.

Είναι καθήκον μας να αποκαλύψουμε αυτές τις καταστάσεις. Φυσικά εμείς σαν ΕΔΕΚ, όπως επιρωτοστατήσαμε πάντοτε στους αγώνες αυτού του λαού, θα συνεχίσουμε και πάλι με τη γραμμή του τριπτύχου

Τακης Χατζηδημητρίου :

Τέσσερα χρόνια ύστερα από την εισβολή είμαστε αντιμέτωποι μιάς στασιμότητας. Ξεκαλουθούν οι πρόσφυγες να είναι μακριά από τα σπίτια τους, ξεκαλουθούν οι συγγενείς των άγνωστών να μην έχουν καμιά πληροφορία για τη τύχη των δικών τους και θλίψη βαραίνει όλους αυτούς που έχασαν τους δικούς τους, τους προστάτες των οικογενειών τους τα παιδιά τους.

Τέσσερα χρόνια άκόμα ύστερα από την εισβολή υπάρχουν τα βασικά αίτήματα για στράτευση του λαού και των πόρων στον αγώνα. Μέσα ά αυτά τα πλαίσια εντάσσεται ένα ολόκληρο πλέγμα μιάς διαφορετικής πορείας εις την οικονομική πολιτική, που θα έπρεπε να σταθεί ολόκληρος ο λαός, θα πρέπει να θεωρηθεί τον εαυτό του πρόσφυγα με την κατάληψη των εδαφών μας, δεύτερο μιάς και ή ολοκλήρωση των Τουρκικών σχεδίων δεν είναι τίποτε άλλο παρά ή ολοκλήρωση της κατοχής.

Τέσσερα χρόνια άκόμα ύστερα από την εισβολή έχουμε την άτιμωρία των πραξικοπηματιών, των ενόχων του έθνικού εγκλήματος. Αν αυτό το βασικό στοι-

πομε μιά φανερά προσπάθεια να μας κάνουν να ξεχάσουμε, την κατεχόμενη πατρίδα μας, τα κατεχόμενα εδάφη μας και προσπαθούν να λύσουν το πρόβλημα με την εγκατάσταση των προσφύγων είτε σε συνοικισμούς είτε σε κατεχόμενα σπίτια.

Το κυπριακό όμως πρόβλημα δεν είναι θέμα εγκατάστασης των προσφύγων σε καλά ή καλύτερα σπίτια, το κυπριακό πρόβλημα είναι καθαρά πρόβλημα κατοχής. Η δέ κατεχόμενη Κύπρος είναι υπόθεση που μιάς άφορά όλους, πρόσφυγες και μη. Άλλωστε, μέσα στη σημερινή κατάσταση θα ήταν πραγματικά το πρώτο άρνητικό σημείο, από την στιγμή που θα χωρίζαμε το Κυπριακό σε θέμα προσφύγων και μη προσφύγων όσον τα κατεχόμενα να ήταν αποκλειστικά υπόθεση ενός τμήματος του πληθυσμού. Η κατοχή της βόρειας Κύπρου είναι υπόθεση του συνόλου του λαού μας και σαν τέτοια θα πρέπει να σταθεί ολόκληρος ο λαός, θα πρέπει να θεωρηθεί τον εαυτό του πρόσφυγα με την κατάληψη των εδαφών μας, δεύτερο μιάς και ή ολοκλήρωση των Τουρκικών σχεδίων δεν είναι τίποτε άλλο παρά ή ολοκλήρωση της κατοχής.

Τέσσερα χρόνια άκόμα ύστερα από την εισβολή έχουμε την άτιμωρία των πραξικοπηματιών, των ενόχων του έθνικού εγκλήματος. Αν αυτό το βασικό στοι-

χείο το λησμονούσαμε σήματα ότι δίνουμε άποκλειστικά ένα επετακό χαρακτήρα, πανηγυρικό χαρακτήρα στην άνάμνηση αυτής της τραγικής έπτείου. Άν όμως έχει κάποια σημασία μιά έπέτειος είναι στο να αναλύσουμε τα γεγονότα, πώς φτάσαμε στη συμφορά ώστε να βγάλουμε τα άναγκαία διάγνωση τα άπο φύγουμε στόμβελον και ένα από τα πιο κύρια έρωτηματα που έχουμε να άπαντήσουμε είναι τι κάναμε με τους ενόχους της έθνικής προδοσίας.

Πατρικιος Παυλου :

«Κανένα μετρο δεν εχει παρτει που να πειθει πως εχουμε πρακτικα προθεση να μπουμε σε μια ουσιαστικη απελευθερωτικη παλη»

Εκείνο που νομιζω πως σημαδεύει την τέταρτη όπως και τις προηγούμενες τρεις δεκαετες πέμπτες του Ιουλίου από τη μέρα του φασιστικού πραξικοπήματος είναι η παράληψη να ικανοποιηθούν οι δύο βασικές λαϊκές απαιτήσεις, δηλαδή η απαίτηση για κάθαρση και τιμωρία των ενόχων και η απαίτηση για υλοποίηση των συνθημάτων για απελευθερωτικό αγώνα.

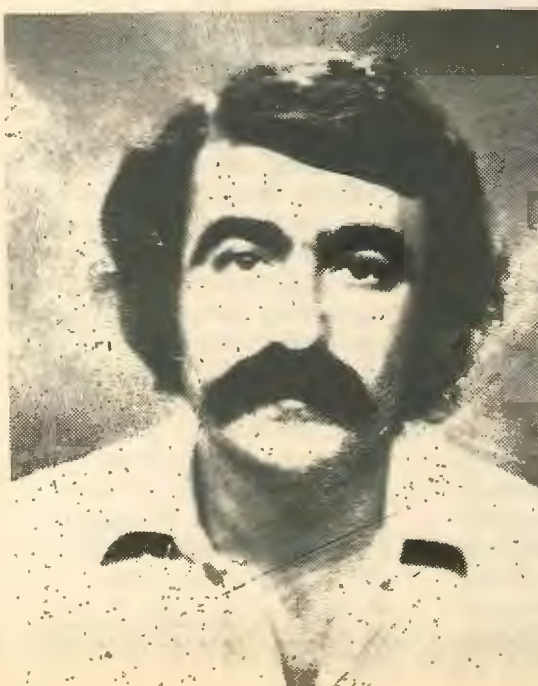
Σ' ότι αφορά την πρώτη απαίτηση, έχουν γίνει λίγα για κάθαρση του κρατικού μηχανισμού και καθόλου για την τιμωρία των ενόχων. Για μας δεν υπήρξε ποτε καμια αμφιβολία και καμια αμοφιλάντευση πως η τιμωρία και η κάθαρση ήταν προποθέσεις απαραίτητες για το σωστό θεμέλιωμα του απελευθερωτικού αγώνα. Βέβαια σ' όλες τις περιπτώσεις η τιμωρία περιέχει το συναισθηματικό στοιχείο της ικανοποίησης του θύματος και θύμα στην περίπτωση του πραξικοπήματος ήταν όλος ο λαός της Κύπρου όπως και το στοιχείο του παραδειγματισμού. Όμως

την τιμωρία του προξικοπήματος του 74 την βλέπουμε περισσότερο σαν πολιτική παρα σαν δικαστική πράξη και σαν πολιτική πράξη θα πρέπει να συνοδεύεται από μια θαρραλέα τομή και μια θαρραλέα άναλυση που να προσδιορίζει τις απόψεις, τους υπαίτιους και τους ηθικούς αυτουργούς για να ξέρει ο λαός και να μπορέσει να βάλει τους σωστούς στόχους του αγώνα-του. Σχετικά με την λαϊκή απαίτηση για υλοποίηση της συνθηματολόγησης για μακροχρόνιο αγώνα, συναισθανόμαστε όλοι μια σύγχυση και μια απογοήτευση του λαού. Κανένα σχετικό μετρο δεν εχει παρτει που να αποδειχτει και να πειθει πως εχουμε πραγματικα προθεση να μπουμε σε μια ουσιαστικη απελευθερωτικη παλη.

Άπο τη μια ανακοινώνει η κυβέρνηση στο λαό σχέδια του τουρκικού στρατού να επέκταση της κατοχής και από την άλλη διατάζει να προχωρήσει στη στράτευση του λαού στα πλαίσια μιάς λαϊκής πολιτοφυλακής και αρνείται να πάρει ακόμα και τα πιο στοιχειώδη οικονομικά μετρα για την στήριξη του αγώνα. Διερωτούμαι μόνο αν θάρτουν και θα περάσουν πολλές ακόμα δεκάτες-πέμπτες του Ιουλίου μέχρι να συνειδητοποιήσουμε όλοι πως ούτε με λόγια, ούτε με μιά μέτρα δεν κερδίζεται η λευτερία.

Μαριος Τεμπριωτης :

Εχουμε πάντα απλωμενο το χερι, για προγραμματικη ενοτητα των προοδευτικων δυναμεων εναντια στον φασισμο και τον ιμπεριαλισμο

Θα πώ μόνο πως εμείς σαν οργάνωση αντιταθήκαμε στο πραξικόπημα, προετοιμαστήκαμε ά αντίσταθούμε στο πραξικόπημα, γιατί περιμέναμε το πραξικόπημα. Σε όλα τα μέτωπα της αντίστασης-στην Αρχιεπισκοπή, το Καϊμακλί, τη Σολία, την Λευσο, και την Πάφο οι αγωνιστές της ΕΔΕΝ, ΕΔΕΚ μαζί με άλλους δημοκράτες αγωνίστηκαν με το όπλο στο χέρι για να υπερασπίσουν την λευτερία και την αξιοπρέπεια του λαού μας

Σήμερα 4 χρόνια ύστερα τιμούμε την μνήμη πολλων συντρόφων που έπεσαν στην άνοση μάχη του Στόκου, του Κρητιώτη, του Σολωμού, του Γεωργίου, του Παπαδόπουλου και άλλων που αντιστάθηκαν στο πραξικόπημα αλλά ο θάνατός τους βρήκε αρνότερα, του Δωύρου Λοϊζου, του Άντράμ Κυριακίδη, και του Άγι Χριστοφίδη. Τιμούμε τους ήρωες-μας, μα οι δολοφόνους τους κυκλοφορούν ελεύθεροι στους δρόμους, έτοιμοι να ξανακλήσουν την δημοκρατία όταν οι πάτριους-τους το αποφασίσουν. Και ενώ οι δολοφόνους είναι ακόμα ελεύθεροι γίνεται προσπάθεια από πολλούς να εξισωθεί η φασιστική βία με την αντίσταση, με στόχο να μπου οι αγωνιστές στο περιθώριο με το στήγμα του δήθεν «εξτρεμιστή».

Μα δεν είναι μόνο αυτο. Από τη μιά μας κατηγορούν για το γεγονός ότι προετοιμαστήκαμε ά αντιμετώπισουμε

το πραξικόπημα και από την άλλη αυτοι οι ίδιοι προσπαθούν να μονοπωλήσουν μιά αντίσταση που δεν τους ανήκει, την στιγμή ακριβώς που καταλογίζουν σε μας την μονοψήλη της αντίστασης!!!

Είναι ένας συλλογισμός πραγματικά ακαταλαβίστικος. Εν πάσει περίπτωση, εμένα τίποτα δεν μονοπωλούμε, ούτε και προσπαθώ να άποιοδήποτε τρόπο να μονοπωλήσουμε οτιδήποτε. Λέμε απλώς τα πράγματα με το όνομα τους και λέμε ότι σε όλα τα μέτωπα της πραγματικά μιά-γιάλης αντίστασης του λαού μας οι αγωνιστές της ΕΔΕΝ και της ΕΔΕΚ στάθηκαν στην πρωτοπορεία και την καθοδήγηση της ενοπλής πάλης. Πολλοι άλλοι αγωνιστές που ανήκαν σε άλλα κόμματα και οργανώσεις έτρεξαν εκείνες τις ώρες για να παλέψουν μαζί μας. Τους τιμούμε και τους θαυμάζουμε.

Εμείς έχουμε πάντα απλωμένο το χέρι της συνεργασίας ά αυτοις που μας κατηγορούν, τόσο για κοινή αντιφασιστική πάλη, όσο και για μια προγραμματική ενότητα των προοδευτικών δυνάμεων για την αντιμετώπιση του ιμπεριαλισμού και των πληρεξουσιών του.

Οι αγωνιστές της Σ. Ν. ΕΔΕΝ είναι πάντα έτοιμοι για την μιάχη ενάντια στο φασισμό όποτε χρειαστεί, αποφασισμένοι να δώσουν και την ίδια τους την ζωή. Το χέρι μας μένει πάντα απλωμένο σε όλους τους αντικριστούς αγωνιστές.

ΜΑΡΙΟΣ ΤΕΜΠΡΙΩΤΗΣ Γ.Γ. Σ.Ν. ΕΔΕΝ

ΤΕΡΜΑ ΣΤΙΣ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ ΣΤΗΝ ΔΗΜΟΣΙΑ ΥΠΗΡΕΣΙΑ

Είναι πολύ γνωστό σε όλους μας ότι το κράτος με όλους του τους φορείς καταπιέζει βασικές δημοκρατικές αρχές και καταπατά τα δικαιώματα των πολιτών του και ειδικά τα δικαιώματα των προοδευτικών ανθρώπων.

Ένας από τους τρόπους καταπίεσης στην Κύπρο είναι ά τρόπος που ή κυβέρνηση χρησιμοποιεί για να προσλάβει τους υπαλλήλους της. Μέσω του μηχανισμού της Δημόσιας Υπηρεσίας πολλοί δημοκρατικά σκεπτόμενοι άνθρωποι αποκλείονται από μόνιμες θέσεις και λέμε ότι σε όλα τα δοθούν αυτές σε δεξιούς υπαλλήλους και σε αυτούς που μένει πάντα φακελωμένοι από την ΚΥΠ.

Αυτή ή πολιτική συνεχίζεται και σήμερα. Η Έπιτροπή έπιλογής που άπαρτίζεται από άτομα που τις πιο πολλές φορές δεν έχουν τις απαραίτητες γνώσεις για θέματα πάνω στα οποία γίνεται συνεντεύξεις, διακινεί μόνιμότητα άποκλειστικά από τις βάρους προοδευτικών υποψηφίων.

Τα κριτήρια της Δημόσιας Υπηρεσίας για την πρόσληψη ενός άτόμου είναι: (α) οι πτυχές που άγονται από εξωπληρεσιακό καθέστώς παράγοντες και ή (β) άν ό υποψήφιος δεν άνηκε στην χώρα της άριστερίας. Αυτό καταπρίττει στην διαδικασία κατά την οποία ένας υποψήφιος δεν προσλαμβάνεται στην Δημόσια Υπηρεσία άν δεν ξεκαμάρωται πρώτα οι πολιτικές του πεποιθήσεις από την ΚΥΠ. Για όλη τη σαφήνεια κατάσταση πρέπει να πεισθεί ή κυβέρνηση με όλα τα μέσα, τη βουλή, τοπικές και φοιτητικές οργανώσεις, συνδέσμου και γενικά

άπό όλων των λαό για να τεθεί τέρμα στην μιά διαδικασία.

Η Έπιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας θα πρέπει να πλισωθεί από άτομα ικανά άποδεκτά και δοκιμασμένα από τις λαϊκές μαζικές οργανώσεις.

Τα κριτήρια της να είναι κατά πόσον ό υποψήφιος έχει την σχετική μόρφωση, πρόσοντα και ικανότητα για τη δουλειά και όχι διότι ξέρει κάποιον ή διότι δεν είναι φακελωμένος άριστερός.

Η διαδικασία της ΚΥΠ να πάμε άπο ότι είναι παράλογη, άπορρόδετη και άντιδημοκρατική. Οι καταγγελίες για άποους παρανόμους στο πρόσέκτισμα βρισκονται στο χέρι του Υπουργείου Διακρίσεως και της Έπιτροπής Έρευνας και ά αυτούς πρέπει να άποστείλει ή Έπιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας και όχι στην ΚΥΠ. Να τεθεί τέρμα στο φακελωμένο άριστέρων υποψηφίων πράγμα το άποιον έ-

ναι έντελώς άπορρόδετο και άντιδημοκρατικό και συμβάλει μόνο πρ χάρες με φασιστικά καθέστώς.

Νά πάμε ή άδικη εναντίον αυτών που άπουδάσουν στις σοσιαλιστικές άποψεις και να τους δοθούν ίσες ευκαιρίες με τους μαζικές οργανώσεις.

Έπισης οι εξωπληρεσιακό παράγοντες να πάσουν να έπιβαίνουν στην έπιλογή για άπορισμούς και άπροαγνές ή γίνονται βάσει των χρόνων υπηρεσίας αυτών που έχουν βέβαια τα σχετικά πρόσοντα.

Οι δημόσιοι υπάλληλοι πρέπει να άποφθούν έλευθερο να άποφασίσουν χωρίς κανένα καταπριμύ το πολιτικά τους πιστεύω.

Η έλευθερία λόγου και άσκεψης ή ήτρηση των δημοκρατικών δικαιωμάτων μέσα στην υπηρεσία είναι άναπόφευκτα δικαιώματα των δημοσίων υπαλλήλων. ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ

Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΚΑΙ Η ΤΑΞΙΚΗ ΠΑΛΗ

Όπως υπήρξαν εποχές — μακρές περιόδους της ανθρώπινης ιστορίας — στις οποίες δεν υπήρχε η έννοια του οργανωμένου κράτους γιατί δεν υπήρχαν οι υλιστικές συνθήκες που το απαιτούσαν, έτσι υπήρξαν και εποχές πάλι μακρές, όπου η γυναίκα είχε περίπληξη θέση στην κοινωνία, κάποτε πιο ψηλά και από τον άντρα σ' όλες τις πτυχές της ζωής. (Μητριαρχία).

Οι κοινές υλιστικές συνθήκες που επέβαλαν και το κράτος και την πατριαρχική οικογένεια και σαν συνέπεια του δεύτερου την καταπίεση της γυναίκας, ήταν η κίνηση από την κοινή ιδιοκτησία — κάποιο είδος κομμούνιας — στην ατομική ιδιοκτησία και την ταξική κοινωνία.

Την περιγραφή αυτής της μεταβολής με βάση ανθρωπολογικά και άλλα στοιχεία όφειλε το γυναικείο κίνημα στον Έγκελς και το σύγγραμμά του. Η γένεση της οικογένειας Ατομικής Ιδιοκτησίας και το κράτος 1884 που αποτελεί μία πολύ χρήσιμη θεωρητική πηγή για ένα γυναικείο κίνημα που θέλει να μπει μέσα στα πλαίσια της μαρξιστικής θεωρίας.

Χρησιμοποιώντας την επιστημονική μέθοδο του διαλεκτικού υλισμού μπορούμε να αποδείξουμε ότι η σημερινή υποδεέστερη θέση της γυναίκας στην κοινωνία δεν είναι κάτι το απόλυτο ή το «φυσικό», κάτι που υπάρχει γιατί οι γυναίκες είναι λιγότερο έξυπνες ή λιγότερο δυνατές κ. λ.π. από τον άντρα. Το «φυσικό» θα ήταν, έτσι συμβαίνει στον κόσμο των ζώων, ή μήτερα να είναι η κεντρική μορφή μετ' η οποία που δίνει τη ζωή και ύστερα τρέφει και προστατεύει τα θλαστάριά της μέχρι να αποκτήσουν αυτομέριμνα.

Στην πατριαρχική οικογένεια όμως ο πατέρας είναι η κεντρική μορφή αφού συντηρεί τη γυναίκα και τα παιδιά του, τους δίνει το όνομα και την περιουσία του παίρνοντας απ' αυτούς την υποταγή στις επιθυμίες του και τον έλεγχο της ζωής και την τύχη τους.

Δεν θα αναλύσουμε εδώ σ' αυτό το στάδιο το ιστορικό της καταπίεσης της γυναίκας και την ανάπτυξη του γυναικείου κινήματος. Αυτό τα λίγα όμως που αναφέραμε είναι αρκετά για να μας δείξουν τη σύνδεση της απελευθέρωσης της γυναίκας με την απελευθέρωση της εργατικής τάξης.

Με την κατάρρευση των τάξεων στον κομμουνισμό κάθε άτομο, ανεξάρτητα φύλου και φυλής, θα μπορεί να απολαύσει μία πολύ πιο ελεύθερη και πλούσια προσωπική ζωή από ότι είναι δυνατό κάτω από τον καταταλισμό γιατί η παλιά οικονομική υποταγή δεν υπάρχει πια. Θα υπάρχει απόλυτη ισό-

τητα απέναντα στο νόμο και ίσες ευκαιρίες για ανάπτυξη της προσωπικότητας και για ίση συμμετοχή σ' όλες τις βαθμίδες της οικονομικής, κοινωνικής, πολιτιστικής και πολιτικής ζωής.

Αυτό σημαίνει οπωσδήποτε ότι — όπως το θέλει ο Λένιν — «ο κύριος στόχος του

και της εργατικής τάξης, αλλά μεταθέτουν το πρόβλημα σε πρόβλημα αντιθέσεων αντρών και γυναικών οδηγούν στον αποπροσανατολισμό των γυναικών και αποτραβούν πολύ δύσκολα από τον ταξικό αγώνα».

Μ' αυτό δεν θέλουμε να αποκαρφύσουμε ότι πολλοί άν-

μέλλον).

Ο Λένιν επίσης ομολογεί στην Κλάρα Ζέτκιν ότι «πολύ λίγοι άντρες, ακόμα ούτε οι προλετάριοι, σκέφτηκαν ποσο θα ξυλάφρωναν τις γυναίκες τους από το βάρος και τις σκοτούρες αν βοηθούσαν σ' αυτές «τις γυναίκες δουλειές». Αλλά όχι, αυτό θα

ναντίον λευκών, αλλά η άρχουσα τάξη των λευκών έχαντα στην εργατική τάξη λευκών και μαύρων, έτσι και στην περίπτωση της καταπίεσης της γυναίκας η βασική αντίθεση είναι άρχουσα τάξη ενάντια σε άντρες και γυναίκες και όχι άντρες εναντίον γυναικών.

Μ' αυτά που είπαμε δεν εξυπονοείται ότι δεν υπάρχει χώρος για γυναικείο κίνημα. Ο Λένιν το θέλει πολύ καθαρά στη φαινόμενη Κλάρα Ζέτκιν: «Δεν θέλουμε ξεχωριστές οργανώσεις κομμουνιστριών γυναικών... Όμως, το κόμμα πρέπει να έχει οργανά — ομάδες δουλειάς, επιτροπές πτέρυγες ή οτιδήποτε άλλο θα ονομαστούν — με τον ειδικό σκοπό να ξεσηκώσουν τις πλατειές μάζες των γυναικών, φέρνοντας τους σε επαφή με το κόμμα και κρατώντας τους κάτω από την επιρροή του. Αυτό φυσικά απαιτεί συστηματική δουλειά ανάμεσα στις γυναίκες. Πρέπει να διδάσουμε τις γυναίκες που ξύπνησαν, να τις κερδίσουμε με το μέρας της ταξικής πάλης κάτω από την ηγεσία του κομμουνιστικού κόμματος και να τις εφοδιάσουμε γιαυτό... Όταν λέω αυτό δεν εννοώ μονάχα τις προλετάρειες... επίσης εννοώ τις γυναίκες της αγροτιάς και τις γυναίκες των διαφόρων τμημάτων της χαμηλής μεσαίας τάξης...».

Με την ένταξη πολλών γυναικών στο εργαζόμενο δυναμικό (στην Κύπρο το ποσοστό έπεσε τα 30% του συνόλου) με την ανάπτυξη της ψυχολογίας — κοινωνιολογίας, του κινηματογράφου, άλλων μέσων μαζικής επικοινωνίας, την εξάπλωση των μεθόδων οικογενειακού προγραμματισμού, την έρευνα στα θέματα σχέσεων φέξι, μαζί με σωρό άλλους παράγοντες σε συνδυασμό με το δυναμισμό της γυναικείας εξέγερσης στην Αμερική, Αγγλία, Γαλλία, Ιταλία και άλλες χώρες, έχουν συντελεστεί και θα συντελεστούν στο μέλλον τεράστιες κοινωνικές αλλαγές που θα έχουν άμεση επιρροή πάνω στη συνείδηση της γυναίκας, πάνω στη θέση της και πάνω στις προοπτικές του αγώνα της για απελευθέρωση. Γι' αυτό υπάρχει θέση σ' ένα θεωρητικά σωστό γυναικείο κίνημα στην Κύπρο, που θα εξειδικευτεί στο θέμα αυτό, θα μαζεύει το αγωνιακό υλικό από την παγκόσμια ιστορία του κινήματος, θα αντλήσει διδάγματα, θα καθίσει υποστήριξη, θα προβάλλει αιτήματα και θα αγωνιστεί με κάθε μέσο για την απελευθέρωση της γυναικείας παύοντας την πάλη από την ταξική πάλη των αντρών και γυναικών για ένα κομμουνικό σύστημα χωρίς καμιά απολύτως καταπίεση ανθρώπου από άνθρωπο.

ΥΠΑΡΧΕΙ ΘΕΣΗ Σ' ΕΝΑ ΘΕΩΡΗΤΙΚΑ ΣΩΣΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗ ΚΥΠΡΟ

κινήματος των εργαζόμενων γυναικών είναι να αγωνίζονται για οικονομική και κοινωνική ισότητα, να έχει μόνο τυπική ισότητα για τις γυναίκες.

Μία ερώτηση που πρέπει να μας απασχολήσει είναι και η που κάτω. Υπάρχει ανάγκη για ξεχωριστό γυναικείο

προς ιδιαίτερα στην Κύπρο και μάλιστα πολλοί σοσιαλιστές διατηρούν πολλές προκαταλήψεις και περιφρόνηση πολλές φορές για τη γυναίκα και ότι ίσως την καταπιέζουν στο σπίτι.

Έτσι υπάρχουν σοσιαλιστές που δεν εναντιώνονται λιγότερο στην απελευθέρωση,

πήγαινε ενάντια «στα πρόνομα και την αξιοπρέπεια του άντρα».

Όμως αυτό συντείνει ώστε, «η επιποθρομικότητα και η έλλειψη κατανόησης για επαναστατικά ιδανικά του σκόγγου της όρουσ αν ανασταλτικο παράγοντες στο αγωνιστικό του πνεύμα».

Το μέλλον δεν θα ρθει από μονάχο του έτσι νέο-σκέτο αν δεν πάρουμε μέτρα και μεις. Από τα θράγγια κομσομόλε αρπαξε το απ' την ουρά του πιονέροι και σεις.

Πόλεμος δεν είναι μόνο όπως θαρρείς εσύ να λες ναί!-ναί! στα μέτωπα με θολές πολυβόλου. Της Φαμίλιας, του σπιτικού ή επίθεση για μάς μικρότερη απειλή δεν είναι διόλου.

Δεν είναι μόνο ο κομμουνισμός στη γη στα ανήλια εργοστάσια εκείνα είναι και μές στο σπίτι, στο τραπέζι εμπρός στις σχέσεις, στη φαμίλια, στην καθημερινή ρουτίνα.

ΜΑΓΙΑΚΟΦΣΚΙ

«Πραγματική απελευθέρωση της γυναίκας δεν μπορεί να υπάρξει παρά μόνο μέσω του κομμουνισμού».

ΛΕΝΙΝ (Κλάρα Ζέτκιν οι αναμνήσεις μου από το Λένιν).

«Δεν μπορεί να υπάρξει κανένα πραγματικό μαζικό κίνημα χωρίς τις γυναίκες».

ΛΕΝΙΝ

κίνημα ή μία και ο τρόπος να απελευθερωθεί η γυναίκα είναι η κατάρρευση των τάξεων, πρέπει να ενταχθεί και να αγωνίζεται μαζί με τις οργανώσεις της εργατικής τάξης για το σοσιαλισμό και τον κομμουνισμό.

Για ένα πράγμα πρέπει να είμαστε σίγουροι. Τα γυναικεία κινήματα που δεν αναγνωρίζουν την κύρια αντίθεση που υπάρχει στο καπιταλιστικό σύστημα, δηλαδή την αντίθεση μεταξύ της αστικής

της γυναίκας απ' ότι ο καπιταλιστας στο σοσιαλισμό. Κάθε σοσιαλιστής αναγνωρίζει την εξάρτηση του εργάτη στον καπιταλιστά και δεν μπορεί να καταλάβει πως άλλοι και ειδικά οι ίδιοι οι καπιταλιστές δεν το καταλαβαίνουν αυτό, αλλά ο ίδιος αυτός σοσιαλιστής συχνά δεν αναγνωρίζει την εξάρτηση των γυναικών από τους άντρες γιατί το θέμα αγγίζει πολύ κοντά τον δικό του εαυτόλη. (Μπίπερ: Γυναίκες στο παρελθόν, στο παρόν και στο

Στάση σαν κι αυτή των αντρών όπως «οι γυναίκες κοινωνικοποιούνται σ' ένα κοινωνικό σύστημα» που την διατηρεί και την υποθάλλει με την οικογένεια, το σχολείο, τα μέσα μαζικής επικοινωνίας κλπ., είναι κατανοητή όπως και η προκατάληψη — για παράδειγμα — μερίδας της εργατικής τάξης της Αγγλίας και των Ε.Π.Α. προς τους μαύρους.

Όπως και στην περίπτωση των μαύρων όμως η βασική αντίθεση δεν είναι μαύροι εν-

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Λαϊκή Σκηνη Κυπρου

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΑΝΕΒΑΣΜΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Το Πάσχα που μας πέρασε έγινε στην Κρήτη μεγάλη περιοδεία σε πόλεις και χωριά από τη Λαϊκή Σκηνη Κύπρου με το Θέατρο-Ντοκουμέντο «Ο ΦΑΚΕΛΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ» Δόθηκαν παραστάσεις σε όλη την Κρήτη στις πόλεις: Χανιά, Ρέθυμνο, Σητεία, Άης Νικόλας, Ίεράπετρα, Παλιόχωρα και στα χωριά Παλιόκαστρο, Γωνιές Ήρακλείου κ.ά.

Η περιοδεία τούτη είναι μια συνέχεια της ιστορίας της Λαϊκής σκηνης. Όταν ιδρύθηκε (μετά το πραξικόπημα —εισβολή), έβαλε σε στόχο να μιλήσει στον απλό λαό με την απλή και απεριφραγή γλώσσα του λαού, για τα προβλήματα του, τις αγωνίες του, τον πόνο του, τις χαρές του...

Ξεκίνησε με το «ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΗΣ ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ» και δόθηκαν παραστάσεις σ' όλη σχεδόν την Ελλάδα, Κρήτη, Ρόδο, Πάτρα, Θεσσαλονίκη, Αθήνα... Και φυσικά Κύπρο. Τόσο το κοινό της Κύπρου όσο και το κοινό της Ελλάδας έπιασαν σωστά το πνεύμα που προσπαθούσε το «Χρονικό» να δώσει γιαυτό και μετά από κάθε παράσταση ο κόσμος κυριαρχούσαν από ένα γενικό αίσθημα αγωνιστικότητας μαζί με τη διαπίστωση της ανάγκης μιας πάλης για ριζική αλλαγή. Όχι δηλαδή μόνο αγώνα για έμπιστοψη, ή διώξιμο των Τούρκων, αλλά και μιας ριζικής ολοκληρωτικής αλλαγής της δομής της Κυπριακής κοινωνίας που με την οικονομική ελιγάρχια στην ήγemonία βοήθησε, συνεργάστηκε και συνέτεινε σ' αυτή την καταστροφή κι όχι μόνο αυτό αλλά και το ότι αυτή η τάξη και μετά την καταστροφή συνέχισε και συνεχίζει: απροκάλυπτα να χτυπά πισώπλατα τον Κυπριακό λαό και να καλλιεργεί το κλίμα της ήττοπάθειας και της ύποταξης. Φυσικά το «Χρονικό» μόνο αϊχμές και νύξεις κατόρθωσε να κάνει. Πιο πολύ άγγιξε το συναίσθημα και στόχευε στο να ξεγείρει. Κι αυτό ήταν αρκετά σημαντικό και καταξιωμένο ή Σκηνη για τους στόχους που έβαλε στο ξεκίνημά της.

Με το «ΦΑΚΕΛΛΟ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ» ή Λαϊκή Σκηνη φιλοδοξεί να προβληματίσει και να προτρέψει το λαό να αποφασίσει ο ίδιος για την τύχη του, αφού προηγούμενα γίνεται μια τομή στην προδοσία και στη σημερινή κοινωνικο-οικονομική κατάσταση και το ρόλο τόσο των πολιτικών προγεφυρωμάτων όσο και της ίδιας της οικονομικής ελιγάρχιας.

Ο «ΦΑΚΕΛΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ» αυτή την περίοδο παρουσιάζεται σ' όλη την Κύπρο σε πόλεις και χωριά. Αξίζει να σημειωθεί πως οι παραστάσεις της Λαϊκής Σκηνης πολλές φορές δίνονται με-

σα σε ανοιχτούς χώρους, πλατείες χωριών κλπ. Έτσι ή επαφή με τις μάζες γίνεται πιο άμεσα. Μέσα απ' αυτά τα έργα και γενικά ή προβληματική της Λαϊκής Σκηνης είναι να δώσει μια Τέχνη στο λαό που να τον βοηθά να δει το πρόβλημά του και να τον εξελίξει ποιοτικά, να τον κάνει να νοιώθει περήφανος που είναι άνθρωπος.

Η Λαϊκή Σκηνη ιδρύθηκε γιατί πιστεύει βαθειά στη δύναμη της Τέχνης, της κουλτούρας γενικά. Μέσα στον ευρύτερο αγώνα για απελευθέρωση και αυτοπροσδιορισμό, ή πάλη στον πνευματικό χώρο παίζει τρομερό ρόλο. Το ναρκωτικό της μακροχρόνιας αποικιοκρατίας ακόμα θολώνει μεγάλες μάζες. Κι' εδώ χρειάζεται μια τεράστια πάλη για την απο-αποικιοποίηση του μυαλού, της νοστροπίας, του τρόπου ζωής, συμπεριφοράς κλπ. Είναι εδώ που πρέπει να παλαίφει ο λόγος, ή πέννα ο χορός, ή μουσική, το τραγούδι, με λίγα λόγια, ήτι αποτελεί πολιτιστική αξία είτε αυτή λέγεται λαϊκή μουσική, ποίηση, θέατρο, είτε λέγεται λαϊκή παράδοση, κληρονομιά κλπ.

Η εμπειρία που μαζεύτηκε αυτά τα τρία χρόνια από όλες τις περιοδείες αποδειχνει: πως ή Λαϊκή Σκηνη βρίσκεται σ' ένα δρόμο πάλης για ποιοτικό πολιτιστικό ανέβασμα τούτου του τόπου, για την ταυτότητα και λαϊκή κληρονομιά.

Δόθηκαν παραστάσεις συνολικά μπροστά σε 250 χιλιάδες κόσμο — εργάτες, αγρότες, φοιτητές, διαγνοούμενους, ανθρώπους της δουλειάς και του μόχθου καθώς και σε δοκιμασμένο κοινό. Απ' όλες αυτές τις παραστάσεις θα μπορούσαμε να θυμηθούμε μερικά λόγια απλών ανθρώπων της δουλειάς τόσο εδώ στην Κύπρο όσο και στο εξωτερικό που σχολίασαν τις παραστάσεις:

—Να ξανάρθετε. Μας ξεσηκώσατε. Ήταν σε μια μπουνιά στο στομάχι...

—Μας δείχνετε με την παρουσία σας τη λευτεριά. Έτσι ήνε φανατίζομαστε. Αίθιασι, κι' αγανάουσι...

—Μας κάνετε και νρεπόμαστε...

—Επιστελάτε λειτουργήμα...

—Αν αυτό δεν είναι Τέχνη, τότε κλείνι τα μάτια

μπροστά στους «δάσκαλους» της Τέχνης...

—Με τούτα τα χείλη πόχουμε σας εφιλώμε...

Χαρακτηριστικό στιγμιότυπο ήταν μετά την παράσταση στον Άη Νικόλα, όπου ο Πρόεδρος των οικοδόμων πλησίασε την ομάδα και με βουρκωμένα μάτια έσφιγγε ένα-

φένια. Άς είναι. Το έργο σας πρέπει να το δει όλο το χωριό. Μόνο πούνα μεγαλοβδομάδα και ειδικά απόψε είναι μεγάλο το Εδαγγέλιο. Κάτσε να δοίμε πως θα τα βολέψουμε. Λοιπόν. Θα το κάνετε 9.30, να ξεμπερδέψω και γώ και να τους στείλω...

Δέν ήταν υπερβολή. Γύρω

στο χέρι έτρεχε για να δει την παράσταση;

Σ' όλη την περιοδεία του εξωτερικού, ή Λαϊκή Σκηνη βρήκε συμπάρασταση από όλες τις προοδευτικές δυνάμεις του τόπου (ΠΑΣΟΚ, ΚΚΕ, ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ κ.ά.) πετυχαίνοντας στο μέγιστο να ενημερώσει και να

Μέσα στον ευρύτερο αγώνα για απελευθέρωση και αυτοπροσδιορισμό η πάλη στον πνευματικό χώρο παίζει τρομερό ρόλο

ένα τα παιδιά στην αγκαλιά του και χαιρετώντας είπε: «Ευχαριστώ λεβέντες μου. Με κάνατε να λέω όχι μια ζωή στην καταπίεση...

Αληθιμόνως θα μείνει ο παπός του χωριού Γωνιές Ήρακλείου στη φετεινή περιοδεία το Πάσχα του 78, όπου θα δινόνταν παράσταση τη Μεγάλη Πέμπτη. Είναι γνωστό πως ο λαός στα χωριά ειδικά αυτές τις μέρες της Μεγάλης

στις 9 το βράδυ, έδλεπε ένα δλόκληρο χωριό με τις καρέκλες τους στο χέρι και έρχονταν προς το μέρος που θα γινόταν ή παράσταση και ή τελλάλης του χωριού, ένας γέροντας, παλιός καπετάνιος, ειδοποιούσε με την καθαρή δυνατή φωνή του όλο το χωριό:

«Έε χωριανοί! Άκούστε τον κήρυκα. Από την Κύπρο ήρθανε παιδιά. Και είναι στο

διαφορτίσει ακόμα μια φορά τον Έλληνικό λαό για την κατάσταση στην Κύπρο έτσι όπως διαμορφώθηκε μετά την προδοσία κι' έτσι όπως το Κεφάλαιο κι' οι πράκτορες του Ίμπεριαλισμού στην Κύπρο σήμερα προωθούν το ξεπούλημα μια ώρα αρχύτερα.

Στην Κύπρο ή Λαϊκή Σκηνη συνεχίζει τις παραστάσεις με το «Φάκελλο της Κύπρου» και ετοιμάζεται παράλληλα

Μερικοί από τα όργανα που χρησιμοποιήθηκαν για την προδοσία και κατονομάζει ο «Φάκελλος» της Λαϊκής Σκηνης.

Βδομάδας κλείνεται από γοργές μέσα στις εκκλησιές. Άρα ήταν παρακινδυνευμένο να δοθεί παράσταση τη Μεγάλη Πέμπτη. Θάταν σίγουρη αποτυχία... Κι όμως. Κατ'αίτις ή το απόγευμα ή Λαϊκή Σκηνη φάνει στο χωριό και κάθεται στον καφενέ μέχρι να κανονιστεί ο χώρος και ναρθεί ο υπεύθυνος για την παράσταση. Κείνη τη στιγμή πλησιάζει τα παιδιά ο παπός του χωριού και ρωτά: «Ίντα γυρεύετε επί ρε Τζυπριώτακια; Με χαρτιά και παρακάκια δέν φεύγει ο κατακτητής. Μόνο με όπλα και νρε-

θυγλι στην αποθήκη. Και θα κάνουμε μια παράσταση θίατρο. Και όποιος έχει ευχαρίστηση να πάει να δει το έργο. Έτσι μοίπαν οι άνθρωποι να φωνάξω...

Άλλά τι να πρωτοθυμηθεί κανένας. Το δήμαρχο Σητείας που χαιρέτησε πριν την παράσταση την ομάδα, το κοινό κι' όλη την Κρήτη λέγοντας πως ο Κρητικός λαός είναι έτοιμος να δώσει και στην πράξη τη συμπάραστασή του στο δοκιμαζόμενο Κυπριακό λαό...

Στην Παλιόχωρα όπου ο κόσμος πάει με τις καρέκλες

να πάρει μέρος στο 11ο Φεστιβάλ Νεολαίας και Φοιτητών που θα γίνει στην Κούβα τον Ίούλη του 78, με το έργο «Η ΠΑΛΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΓΙΑ ΛΕΥΤΕΡΙΑ». Το χορόδραμα αυτό ανέδαστηκε προχθές για πρώτη φορά στο Κήποθέατρο του Δημαρχείου στα πλαίσια της εκδήλωσης της Ε.Π.Ε. για το Φεστιβάλ στην Κούβα και σημείωσε πραγματική επιτυχία. Οι εντυπώσεις που δημιουργήθηκαν προδικάζουν μια πετυχημένη εμφάνιση στην Αβάνα.

ΚΩΣΤΑΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΣ

ΑΜΠΙΖΑΣ : «ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ ΤΑΞΙΚΗΣ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗΣ»

Ο κ. Νεμίτσας αναλυει τη φιλοσοφία της οικονομικής ολιγαρχίας

Την περασμένη βδομάδα έγινε στην Βουλή μια από τις πιο αποκαλυπτικές συζητήσεις μέχρι σήμερα με άφορη το θέμα «Η αίσχροκέρδεια στα οικοδομικά υλικά και η καταπάτηση των αγορανομικών διατάξεων» που ενέγραψε ο Γ.Γ. της ΕΔΕΚ Τάκης Χατζηδημητρίου. Τη συζήτηση χαρακτήρισε ο βουλευτής του ΔΗΚΟ κ. Αμπίζας σαν «σεμινάριο ταξικής τοποθέτησης», χωρίς ο ίδιος να συνειδητοποιεί το μέγεθος της αλήθειας που περιέχει ο χαρακτηρισμός.

Η ντοκουμενταρισμένη ανάλυση του θέματος από τον Γ.Γ. της ΕΔΕΚ έδειξε πως ο τομέας των οικοδομικών υλικών κυριαρχείται από μερικά μονοπώλια που το μόνο που τα απασχολεί είναι η αύξηση των κερδών τους που ήδη ξεπερνούν κατά πολύ ότι δήποτε θα μπορούσε να αποκληθεί «λογικό» κέρδος. Έδειξε ακόμα πως η αγορανομία είναι τελείως ανίκανη να επιβάλει οποιοδήποτε περιορισμό στις τιμές και πως ο μαυρογοριτισμός όργιάζει. Σε τέτοιες συνθήκες είναι φανερό πως η μόνη σωστή λύση είναι η κρατικοποίηση των μονοπωλίων των οικοδομικών υλικών και η όρθολογιστική παραγωγή και διάθεσή τους.

Αυτό ενόχλησε τον βουλευτή του ΔΗΚΟ κ. Νέμιτσα που με μια άραφινάριστη τιμότητα έκανε μια ενδιαφέρουσα ανάλυση της φιλοσοφίας της οικονομικής ολιγαρχίας. Η όμιλία του κ. Νέμιτσα έχει την τιμή να ήταν η πρώτη «διάλεξη» στο «σεμινάριο ταξικής τοποθέτησης» και στήριξε την επίθεση ενάντια στον Γ.Γ. της ΕΔΕΚ πάνω σε δύο βασικά θέσεις: στο ότι το πρόβλημα είναι «μικρό» και διογκώνεται από τους «δημαγωγούς» και στο ότι άνκαι υπάρχει αίσχροκέρδεια «δέν είναι συστηματική» και εξ άλλου η αγορανομία δέν μπορεί να είναι αποτελεσματική.

Σχετικά με το κίνητρο του κέρδους ο κ. Νέμιτσα χωρίς υπεκφυγή είπε:

«Ο εισηγητής του θέματος τονίζει εις την όμιλία του ότι τα εργοστάσια ενδιαφέρονται διά το κέρδος. Εάν το ενδιαφέρον των εργοστασίων είχε άλλες κατευθύνσεις, τότε αυτά θα έχαναν την ύπστασή των σαν επιχειρήσεις. Τα εργοστάσια οφείλουν να ενδιαφέρονται διά το κέρδος. Το κέρδος δέν είναι άμαρτία ούτε αδίκημα και πρέπει να είναι ο στόχος κάθε επιχειρήσεως. Το ύψος του κέρδους σε ελεύθερα κοινωνικά συστήματα καθορίζεται από τον ανταγωνισμό».

Αφού λοιπόν «το ύψος του κέρδους καθορίζεται από τον ανταγωνισμό» ο κ. Νέμιτσα προτείνει σαν λύση για την άνοδο των τιμών την ενθάρρυνση (οικονομική έννοείται) της ανάπτυξης και άλλων βιομηχανιών για να ανταποκριθούν στη ζήτηση και να επέλθει ο φυσιολογικός ανταγωνισμός. Να δοθούν δηλαδή λεφτά σε επιχειρηματίες, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, για να αυξηθούν οι εκμεταλλεύτες και να ανταγωνιστούν μεταξύ τους, για να ρίξουν τις τιμές.

Παρ' όλα αυτά η διάλεξη δέν ήταν ολοκληρωμένη αν δέν πρόσθετε και την δική του έρμηνεία για την άνοδο των τιμών: δέν φταίν τα υπερκέρδη, φταίνε τα ψηλά μεροκάματα!

ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ

Στα πιο πάνω απάντησε ο Πρόεδρος της ΕΔΕΚ Δρ. Βάσος Λυσαριδής που τόνισε ότι:

■ Το πρόβλημα είναι πράγματι «μικρό» αλλά μόνο για την τάξη που εκπροσωπεί ο κ. Νέμιτσα. Αυτή η τάξη έχει κάθε ευχέρεια να ζει σε πολυτελή σπίτια. Για την πλειονότητα όμως του λαού το πρόβλημα είναι τεράστιο.

■ Είναι ανήκουστο να ανεχόμαστε την αίσχροκέρδεια με το δικαιολογητικό ότι «δέν είναι συστηματική».

■ Αν η αγορανομία δέν είναι αποτελεσματική πρέπει να βρεθούν άλλες λύσεις.

■ Δέν μπορούν να ονομάζονται «ελεύθερα» καθεστώτα που σαν μόνο κίνητρο έχουν το κέρδος και την εκμετάλλευση.

Ο Πρόεδρος της ΕΔΕΚ πρότεινε την κρατικοποίηση των μονοπωλίων των οικοδομικών υλικών και ανέφερε:

«Δέν είναι μυστικό ότι από το 1974 μέχρι σήμερα έγιναν περισσότερα κεφαλαιουχικά απόθεματα στα χέ-

ΨΗΦΙΣΜΑ
Μετά τη συζήτηση υποβλήθηκε από την ΕΔΕΚ

ψηφισμα για την κρατικοποίηση των εργοστασίων παραγωγής οικοδομικών υλικών που αναφέρει:

«Επειδή η Κυβέρνηση επανειλημμένα έχει αγνωρίσει την ανάγκη κρατικού παρεμβατισμού και επειδή το είναι άκροδοσκοπία στην παραγωγή και διάθεση οικοδομικών υλικών καλείται η Κυβέρνηση να προχωρήσει στην κρατικοποίηση των υφιστάμενων εργοστασίων ή άλλων μονάδων παραγωγής για να πετύχει όρθολογιστική αντιμετώπιση των προβλημάτων της παραγωγής και των τιμών. Το είναι αναγκαίο γιατί:

α) Το στεγαστικό αποτελεί το μεγαλύτερο κοινωνικό πρόβλημα για τη λύση του οποίου το κράτος πρέπει να αναλάβει την αποκλειστική ευθύνη και

β) για να διοχετεύονται τα υλικά για την κάλυψη των πραγματικών στεγαστικών και των άλλων, αναγκών του κράτους.

Κάτω από τις συνθήκες αυτές η κρατικοποίηση όπως και η κατασκευή νέων μεγάλων κρατικών βιομηχανικών μονάδων, είναι ένα απλό έγχείρημα που μόνο ευεργετικά αποτελέσματα θα έχει».

ρια μιας χούφτας που εκφράζει την οικονομική ολιγαρχία, απ' ό,τι από την ανεξαρτησία μέχρι το 74. Αφού τα λεφτά είναι του λαού το κράτος να αναλάβει τις επιχειρήσεις».

ΤΟ ΑΚΕΛ

Τις θέσεις της ΕΔΕΚ υποστήριξε και το ΑΚΕΛ που υποστήριξε τον κρατικό παρεμβατισμό. Ο βουλευτής του ΑΚΕΛ κ. Κωνσταντίνου ανέφερε: «Ο κ. Νέμιτσα προσέγγισε το θέμα από ταξική άποψη. Από την άποψη του κεφαλαίου και των επιχειρηματιών. Και ήταν η πρώτη φορά που εκτέθηκε αυτή η άποψη τόσο ειλικρινά. Και να μην ξενίζεται κανένας αν κι εμείς προσεγγίσουμε το θέμα ταξικά για τα συμφέροντα των εργαζομένων».

Το ψηφισμα καταψηφίστηκε με 14 ψήφους έναντι 11 υπέρ (ΕΔΕΚ, ΑΚΕΛ, Χριστοφίδης) και 1 άποχή (Ιεροδιακόνου.)

ΤΑΞΙΚΕΣ ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

Η όλη συζήτηση πάνω στο θέμα αντικατοπτρίζει τις γενικότερες ταξικές αντιθέσεις που δεξύνονται μέσα στην Κυπριακή κοινωνία. Από τη μια ή αστική τάξη προσπαθεί να κατοχυρώσει τα κέρδη της μέσα σε μια οικονομία όπου ο μόνος τρόπος για

να τό κάμει είναι η μείωση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων. Από την άλλη ή εργατική τάξη αγωνίζεται να περιφρουρήσει το βιοτικό της επίπεδο και δέν είναι πια διατεθειμένη να δέχεται συνεχώς να κάμνει θυσίες για να κερδίζουν οι κεφαλαιοκράτες στο όνομα ενός άγωνα που οι τελευταίοι κάμνουν το πάν για να σαμποτάρουν.

Ακόμα η τελική κατανομή των ψήφων δείχνει πως παρ' όλες τις διαφορές της τα άριστερα κόμματα έχουν κοινό χρέος την περιφρούρηση των συμφερόντων της εργατικής τάξης.

**αγοραζετε
τη
σοσιαλιστική
εκφραση**

σοσιαλιστική

εκφραση

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Έσωτερικό 24 φύλλα 2000 μίλες
Έξωτερικό 24 φύλλα 2500 μίλες
Τιμή φύλλου 50 μίλες.
Οι επίταγες στο λογαριασμό
05-8-00 4572 Λαϊκή Τράπεζα
Κύπρου Λευκωσία.

Η Σοσιαλιστική Έκφραση θα διατείνεται στα Γραφεία της Σοσιαλιστικής Νεολαίας ΕΔΕΚ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου 23 Λευκωσία ή για συνδρομές Τ.Κ. 1064 Λευκωσία.